

Dr Robert A. Peterson, Ludzkość i grzech, Sesja 16, Grzech pierworodny, Rzymian 5:12-18, ciąg dalszy

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat doktryny człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja 16, Grzech pierworodny, Rzymian 5:12 do 19, ciąg dalszy.

Kontynuujemy nasze studium grzechu pierworodnego w klasycznym tekście w nim zawartym, Rzymian 5:12 do 19.

Właśnie utknęliśmy w pięciu poglądach na Rzymian 5:13b. Chcę rozważyć je w kontekście i spróbować podać własną, nie do końca nieomylną interpretację, ale myślę, że dobrym pomysłem będzie przegląd pięciu poglądów. Pogląd społecznej diatryby mówi, że nasze zamieszanie tutaj, trudność wynika z tego, że Paweł używa technicznego języka diatryby, gatunku, i że on i tak wymienia z przeciwnikiem słowa, a my mamy dostarczyć niektóre z tych innych słów.

Z całym szacunkiem, nie zgadzam się. Absolutny pogląd na sens, który mówi, że musimy brać słowa dosłownie, uważam za zdecydowanie błędny i dlatego mamy cztery inne poglądy, ponieważ odchodzimy od tak zwanego prostego i jasnego sensu reformatorów, gdy prosty i jasny sens nie ma sensu. I twierdzenie, że grzech nie został im policzony, jest niemożliwe.

Jest śmierć w potopie, w zniszczeniu Sodomy i Gomory. Jest śmierć, jest grzech, jest liczony. Piąty zmysł rozróżnia grzech i wykroczenie; nie sądzę, żeby to było słuszne.

Więc te dwa wydają się być najlepsze. Murray i Hendrickson mówią, tak, było prawo, ale to prawo Boga wypisane na sercu, o którym mowa w 2.14.15. Być może najmniej zły, najmniej zły, to względny lub porównawczy pogląd na zmysły Kalwina i Cranfielda, który przedstawię teraz, gdy spróbuję połączyć te rzeczy. Ale tyle jest jasne.

5:14, koniec, mówi, że Adam jest typem Chrystusa. To naprawdę krytyczne. A gar, słowo wprowadzające 13, w jakiś sposób wskazuje, że 13 i 14 wyjaśniają dalej to, co właśnie powiedział w 12:12, niekompletny warunek, if bez klauzuli then, i to ma związek z grzechem ludzkości, gdy zgrzeszył Adam.

Dlatego też, jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i śmierć rozprzestrzeniła się na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli. Bo grzech rzeczywiście był na świecie, zanim zostało dane prawo. Był grzech i byli grzesznicy.

Ale grzech nie jest liczony tam, gdzie nie ma prawa w sensie zakazu, takiego jak Adam i Mojżesz. Grzech nie jest liczony tam, gdzie nie ma prawa, tak jak jest liczony, gdy jest zakaz, odrębne prawo. A jednak śmierć panowała od Adama do Mojżesza, nawet nad tymi, których grzech nie był taki jak przestępstwo Adama.

Rozumiem zatem, że Paweł wskazuje na grzech pierworodny Adama jako wyjaśnienie nie obecności śmierci między Adamem a Mojżeszem, ale panowania śmierci między Adamem a Mojżeszem. Ponieważ wtedy był grzech, mówi. I zgadnij, co grzech zakłada? Śmierć.

Ale śmierć nie jest liczona tam, gdzie nie ma prawa tak jasnego jak zakaz Adama czy Dekalog Mojżesza, jak tam, gdzie jest prawo. Ponieważ tam, gdzie jest ten zakaz, człowieku, grzech jest wypisany pogrubionymi literami. Jesteś winny, że złamałeś Dziesięć Przykazań.

Adam, złamałeś jedyny zakaz, jaki miałeś. To najlepsze, co mogę zrobić. W każdym razie, zauważ to.

Śmierć panowała od czasów Adama do czasów Mojżesza, nawet nad tymi, których przestępstwo nie było takie jak Adama. Nawet nad tymi, tyle jest jasne: kto nie miał bezpośredniego zakazu, który złamał? Przestępstwo Adama, który był typem tego, który miał przyjść, mianowicie Chrystusa.

To jest ważne. Adam jest typem Chrystusa. Jeden typ jest starotestamentową prefiguracją Chrystusa i Ewangelii.

To postać historyczna, wydarzenie lub instytucja. Adam jest typem Chrystusa. Hebrajczyków 7. Melchizedek jest typem Chrystusa.

Wydarzenie. Exodus jest typem odkupienia, które przynosi Jezus. Instytucja.

Prorok, kapłan i królestwo to instytucje ustanowione przez Boga, które miały historyczną aktualność i historyczność, ale przemawiały poza sobą w planie Boga do czegoś większego, jednego większego, Jezusa i zbawienia, które miał przynieść. Teraz wiem, co dzieje się w 15, 16 i 17. Adam był typem tego, który miał przyjść.

Zaczynając od 12, zaczął porównywać, mówiąc, jak Adam i Chrystus są różni. Nie dokończył porównania, ale raczej poszedł w tych dwóch dziwnych wersach, aby pokazać w jakiś sposób, że czas między Adamem a Mojżeszem mówił o istotach ludzkich, których los był w jakiś sposób związany z grzechem Adama. A teraz, mówi, jest poczucie, że Adam jest podobny do Chrystusa.

Od razu się cofa, ponieważ w następnych trzech wersetach nie pokazuje, że Adam jest podobny do Chrystusa. Dzieje się tak w 18 i 19. W następnych trzech wersetach mówi, że nie są podobni, nie są podobni, nie są podobni.

Adam był typem tego, który miał przyjść. 14, koniec. Paweł wyraźnie mówi, że Adam jest typem Chrystusa, tego, który miał przyjść w wypełnieniu obietnic Starego Testamentu.

To jest pierwsza wzmianka o Chrystusie w tym fragmencie. Więc chodzi o grzech pierworodny. Szerszy kontekst, nie, chodzi bardziej o usprawiedliwienie.

Ale chodzi o grzech pierworodny. Pamiętaj, że już argumentowałem, że ten fragment ma więcej wspólnego z Chrystusem i zbawieniem niż z Adamem i grzechem pierworodnym. Tutaj apostoł przedstawia Chrystusa jako wypełnienie Adama, który w pewnym sensie go zapowiadał.

5:15, ale dar nie jest taki jak przestępstwo. Apostoł jest natychmiast zmuszony pokazać, jak różni są Adam i Chrystus i jakie są ich wzajemne skutki dla rodzaju ludzkiego. Ale nie tak jak przestępstwo, tłumaczę dosłownie, ale nie tak jak przestępstwo, tak też dar.

Paweł ma na myśli, że istnieje wiele istotnych różnic między grzechem Adama a darmowym darem sprawiedliwości. Werset 17, który przyniósł Chrystus. Przede wszystkim darmowy dar znacznie przewyższa skutki grzechu, ponieważ większy przewyższa mniejszy.

Bo jeśli przez przestępstwo jednego człowieka wielu umarło. To porównanie stwierdza, że jeśli grzech Adama był środkiem lub przyczyną śmierci wielu przeciwko jednemu człowiekowi, Adamowi, o ileż bardziej zbawienie, które zostało uzyskane za pomocą jednego człowieka, Jezusa Chrystusa, będzie obfite dla wielu? Przeczytam to bez moich nawiasów. Jeśli grzech Adama był środkiem śmierci wielu, o ileż bardziej zbawienie, które zostało uzyskane za pomocą jednego człowieka, Jezusa Chrystusa, będzie obfite dla wielu? Paweł nie mówi po prostu zbawienie, jak w mojej parafrazie.

Zamiast tego mówi, cytuję, łaska Boża i dar dany w łasce, blisko cytatu. To jest sposób Pawła na powiedzenie o łaskawym darze zbawczej prawości. Łącząc nasze zrozumienie wersetów 14C i 15, mamy, chociaż Adam jest typem Chrystusa, grzech Adama jest bardzo niepodobny do daru Chrystusa.

Bo jeśli przez grzech Adama wielu ludzi umarło, o ileż bardziej łaska Boża i łaskawy dar sprawiedliwości, który przyszedł przez drugiego człowieka, Jezusa Chrystusa, obfitowały dla wielu ludzi? Grzech przyszedł, ale łaska i zbawcza sprawiedliwość obfitowały. Jak tylko mówi, Adam jest typem Chrystusa, który jest fundamentem do

wypełnienia niekompletnego stanu 12 i jest kluczem do 18 i 19. Och, on nie może tego znieść.

Nie może pozwolić, aby Adam i Chrystus byli w tym samym oddechu. Idź, po prostu przejedź obok. Och, nie, nie, nie.

Nie są do siebie podobni. I mówi to jeszcze dwa razy. W wersecie 16, raz jeszcze, Paweł celowo mówi, jak dar i skutki grzechu Adama są bardzo różne.

I nie jako grzech i śmierć, które przysły i nie jako grzech i śmierć, które przysły przez tego, który zgrzeszył. Nie mogę czytać własnych bazgrołów. Przepraszam.

To jest dar. Dar darmowy nie jest taki jak skutek grzechu jednego człowieka. Nie jak grzech i śmierć, które przysły.

Jest tu elipsa, którą można zobaczyć porównując dwie części porównania. W zdaniu as nie ma nic, co odpowiadałoby darowi z zdania so also. Z tego kontekstu sugeruję grzech i śmierć, które przychodzą przez tego, który zgrzeszył.

Należy to tutaj podać, jak wynika z porównania ze składnią początku wersetu 15. Paweł wyjaśnia dalej, że wyrok zapadł w wyniku jednego wykroczenia i doprowadził do kary. Bóg wydał wyrok za grzech Adama.

Skutkiem tego werdyktu była kara, która następuje po wyroku. W przeciwieństwie do tego dar pochodził z wielu grzechów ku usprawiedliwieniu. Tutaj, od oznacza jako wynik.

W innym sensie niż w poprzednim zdaniu. Tutaj oznacza to, że opiera się na w sensie ustanowienia podstaw prawnych.

Tutaj oznacza to łaskawą konsekwencję w planie Boga. Apostoł nie jest dwuznaczny. Istnieją różnice między sposobem, w jaki Bóg traktuje grzech w sądzie i w łasce.

Paweł używa językowej tożsamości formy, aby przekazać różnice semantyczne. Paweł przeciwstawia jeden grzech, który spowodował upadek tak wielu, wielu grzechom, które zostały przebaczone w łaskawym darze usprawiedliwienia.

Jeden grzech Adama pogrążył ludzkość w ruinie. Dar od Chrystusa. Zadośćuczynienie za wiele grzechów.

I skutkuje usprawiedliwieniem. Paweł również kontrastuje potępienie spowodowane grzechem pierwszego człowieka. I usprawiedliwienie spowodowane przez drugiego człowieka.

Będziecie szczęśliwi, moi przyjaciele, kiedy dojdziemy do 18 i 19, odkąd Adam został wspomniany jako typ Chrystusa pod koniec 14. Paweł zestawia te dwa fakty.

On czyni to ponownie w 17. Bo jeśli przez przestępstwo jednego człowieka, śmierć króluje przez jednego człowieka. Przez grzech Adama, śmierć panowała nad innymi ludźmi.

Tutaj grzech jednego ma wielki wpływ na wielu. Grzech Adama jest środkiem, za pomocą którego intruz, śmierć, rządził jako król nad ludzkością. Być może potwierdzenie naszej mniej niż pozytywnej identyfikacji 13b jest trudną częścią.

Paweł kończy myśl. O ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski. A obfitość daru sprawiedliwości królować będzie w życiu przez jednego człowieka, Jezusa Chrystusa.

Tutaj Paweł jest w swojej najlepszej formie. Wywyższając łaskę Boga w Jezusie Chrystusie. Jego główną myślą jest: O ileż bardziej ci, którzy przyjmują dar sprawiedliwości Chrystusa, będą panować w życiu wiecznym przez Chrystusa. Panowanie życia wiecznego jest o wiele większe niż panowanie śmierci.

Ponownie pokazuje kontrast między dwoma Adamami. Bóg wyrzucił uzurpującą śmierć. Paweł jest pełen entuzjazmu.

Obfitość, obfitość przez elipsę. Śmierć panowała przez grzech Adama. O ileż bardziej, argumentując od mniejszego do większego.

Ci, którzy otrzymają łaskę i usprawiedliwienie. Panować będą w życiu wiecznym w Chrystusie, przez Chrystusa. Adam przyniósł panowanie śmierci.

Chrystus przynosi panowanie życia. Tutaj jest to prawdopodobnie postrzegane eschatologicznie. Czas przyszły słowa „panowanie”.

Nawiasem mówiąc, bardzo skutecznie rozbija paralelizm. Mówi, że śmierć panuje poprzez jednego człowieka. Nie mówi, że panuje życie.

Mówi, że ci, którzy otrzymują dar łaski. I darmowy dar sprawiedliwości. Oni będą panować.

Więc to jest panowanie śmierci. I panowanie ludu Bożego w życiu. To piękne.

Wiersz 18. W wersetach 18 i 19. Alleluja.

Paweł wraca do pierwotnej klauzuli if. Protasis z wersetu 12. Podsumowując.

I dopełniając to długo oczekiwanym klauzulą then. Protasis. Więc tak.

Jak gdyby jedno przestępstwo. To spowodowało potępienie dla wszystkich ludzi. Dzięki temu Paweł wyciąga ważny wniosek.

Przez przestępstwo Adama. To doprowadziło do potępienia. Dla wszystkich ludzi.

Wynik potępienia. To telecuse . Bo z szacunkiem i szacunkiem dla wszystkich ludzi.

Tutaj jeden grzech Adama jest podstawą potępienia rasy. Tak samo, przez jeden akt sprawiedliwości. To spowodowało usprawiedliwienie życia dla wszystkich ludzi.

Tak więc teraz ustanawia się podobieństwo. Pomiędzy dwoma Adamami. I ich odpowiednimi efektami.

O ich rasach. Chrystus, jeden akt sprawiedliwości. Paralele jednego przestępstwa Adama.

Po oddaleniu Adama i Chrystusa w 15, 16 i 17, wraca do 5, 12, aby dokończyć myśl. Używam ważnego wkładu z końca wersetu 14.

Adam jest typem Chrystusa. To znaczy, że są podobni. Są podobni, ponieważ są reprezentatywnymi głowami swoich ras.

Mój własny pogląd wychodzi na to, że grzech Adama przyniósł karę wszystkim ludziom. Tak samo sprawiedliwość Chrystusa.

Sprawiedliwe uczynki przyniosły usprawiedliwienie. To skutkuje życiem dla wszystkich ludzi. Chrystus, jeden akt sprawiedliwości.

Odnosi się konkretnie. Do jego bycia, cytuję, posłusznym aż do śmierci. Nawet śmierci na krzyżu.

Filipian 2:8. Chrystus ratuje śmierć. To odpowiada jednemu wykroczeniu Adama. Paweł naucza, że Chrystus jest posłuszny aż do śmierci.

Zdobyto zbawczą sprawiedliwość dla wierzących. Będę mówił o problemie wielu i wszystkich. W naszym tekście.

Kiedy to czytamy, jesteśmy potępieni przez grzech Adama. Albo że wielu zostanie zbawionych przez Chrystusa. Uśmiechamy się.

Te stwierdzenia pasują do naszej teologii. Jednak gdy to czytamy, wielu upadło z Adamem. Albo wszyscy zostaną zbawieni przez sprawiedliwość Chrystusa.

Zaczynamy się martwić. Czy Rzymian 5 uczy, że niektórzy nie zostali dotknięci upadkiem? Tylko wielu? Czy Rzymian uczy uniwersalizmu? Jak Karl Barth i jego uczeń, niestety, Cranfield. Wielki brytyjski egzegeta anglikański.

Odbyło się. Chociaż Barth zaprzeczył. W innym kontekście, w szerszym kontekście.

Choć sprawiedliwie dla obu, kwalifikują uniwersalizm z nauką Biblii o sądzie. Nadal mnie jednak nie zadowalają. Myślę, że popełniamy błąd, jeśli w tym fragmencie naciskamy na wielu lub wszystkich.

Nie o to chodzi. Kiedy Paweł mówi wielu, ma na myśli wielu, a nie przeciwko wszystkim.

Nie zaprzecza sobie w ciągu dwóch wersetów. Wiele nie oznacza wielu zamiast wszystkich. A wszyscy nie oznaczają wszystkich zamiast wielu.

Nie, nie, nie, nie. Wiele oznacza wszystko. Wiele oznacza wiele w przeciwieństwie do jednego.

Adam czy Chrystus. Wszystko oznacza wszystko w przeciwieństwie do jednego. Adam czy Chrystus.

Kiedy Paweł mówi wielu, ma na myśli wielu przeciwko jednemu człowiekowi, Adamowi. Albo przeciwko jednemu człowiekowi, Chrystusowi. Rozróżnia jednego i wielu.

Nie ma na myśli wielu w opozycji do wszystkich. Kiedy Paweł mówi wszyscy, ma na myśli wszystkich w opozycji do jednego człowieka Adama lub Chrystusa. Nie ma na myśli wszystkich w opozycji do wielu.

To piękny język wskazujący, że ci dwaj Adamowie mieli katastrofalne skutki dla swoich ras. Adam, rasa ludzka. Chrystus, rasa wybranych, rasa wierzących.

Stąd zarówno wiele, jak i wszyscy są wyrażeniami względnymi, które mówią o wielkich skutkach dwóch Adamów na rasę ludzką. Aby określić zakres skutków grzechu Adama lub sprawiedliwości Chrystusa, musimy przyjrzeć się całkowitemu kontekstowi tego fragmentu i Pisma Świętego. Grzech Adama wpłynął na całą rasę ludzką.

Jak pokazuje fakt, że wszyscy umierają. Porównaj 3, 9 do 20. 22c do 23.

Zbawcza sprawiedliwość Chrystusa jest dostępna dla wszystkich, werset 17, którzy otrzymują dar sprawiedliwości. W wersecie 19 Paweł powtarza swoje przesłanie. Wiele zostanie usprawiedliwionych.

Ten werset jest paralelą poprzedniego. Jest to zdanie porównawcze z następującym protasis if. Tak jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami.

Przez nieposłuszeństwo Adama jego lud stał się grzeszny. Grzech Adama jest przedstawiony jako środek, przez który jego rasa stała się grzeszna. Jego rasa jest tutaj oznaczona słowem wielu, ale w rzeczywistości oznacza całą rasę ludzką.

Jest ich wielu w przeciwieństwie do jednego Adama, ale wielu nie mówi nam dokładnie ile. Paweł dopełnia porównania. Tak samo, przez posłuszeństwo jednego człowieka, wielu zostanie usprawiedliwionych.

Tutaj Paweł celowo przeciwstawia drugiego Adama pierwszemu. Posłuszeństwo Chrystusa równoważy nieposłuszeństwo Adama. Przez Adama wielu stało się grzesznikami, ale przez Chrystusa wielu zostanie usprawiedliwionych.

Paralelizm jest niewątpliwy. Posłuszeństwo Chrystusa w drodze na krzyż jest środkiem, dzięki któremu jego lud stanie się sprawiedliwy. Usprawiedliwienie jest tu przedstawione jako coś przyszłego i zostanie uczynione sprawiedliwym.

Zwykle kojarzymy usprawiedliwienie z tym, co już, z przeszłością. Gdy tylko ktoś uwierzy, zostaje uznany za sprawiedliwego przez Boga. Werset 19 naucza o przyszłym aspekcie usprawiedliwienia, podobnie jak Ewangelia Mateusza 12:36, 37.

Usprawiedliwienie nie jest jeszcze w sensie ostatecznego rozliczenia się w sądzie Boga. Boża sprawiedliwość zostanie ostatecznie usprawiedliwiona przed wszechświatem. W tym dniu niegodziwi zostaną sprawiedliwie potępieni, Rzymian 2:5. A sprawiedliwi zostaną uznani za sprawiedliwych, Rzymian 5:19.

Można połączyć te rzeczy i powiedzieć, że obecne ogłoszenie usprawiedliwienia w ewangelii jest antycypacją wyroku dnia ostatecznego. Porównaj Jana 3, 17 i 18. Jeśli takie rozumienie Nowego Testamentu jest poprawne, do naszego głoszenia ewangelii dodaje się wielkiej pilności.

Mężczyźni i kobiety nie muszą czekać do ostatniego dnia, aby usłyszeć ostateczny werdykt Boga. Na podstawie odpowiedzi Jezusa Chrystusa mogą teraz być pewni ostatecznej deklaracji sędziego. 5.20, Paweł zakończył swoje wyraźne porównanie dwóch Adamów i ich wpływu na ich lud.

W wersetach 21 i 22 przeciwstawia prawo i łaskę w ekonomii Boga. Prawo przyszło, aby wzrosło przestępstwo. Prawo Mojżesza, porównaj wersety 13, 14.

Nie tylko uczyniło grzech bardziej widocznym, ale faktycznie służyło do podżegania do grzechu. Jest trochę prawdy w słowach starszej pani, która narzekała, gdy jej pastor głosił kazanie o Dziesięciu Przykazaniach. Pastorze, dlaczego musisz iść i wkładać ludziom wszystkie te złe idee do umysłów? Ze względu na naszą grzeszność, zakaz służy do prowokowania nas do grzechu.

I nie dotyczy to tylko małych dzieci. Czy mam jej powiedzieć, żeby nie dotykała tej rzeczy? Prawdopodobnie nigdy nie pomyślałaby o dotknięciu. Jeśli to zrobię, damę, wkładając jej pomysł do głowy.

Ojej. Oczywiście, prawo jest boskie. Ze względu na naszą grzeszność, prohibicja służy do prowokowania nas do grzechu.

Oczywiście, prawo jest boskim detektorem grzechu, który sprawia, że grzech jest rozpoznawany jako niezwykle grzeszny. Paweł wyjaśnia dalej, że łaska Boża jest większa niż cały nasz grzech. Ale tam, gdzie grzech się rozmnożył, łaska rozmnożyła się jeszcze bardziej.

Zauważ, jak Paweł używa tutaj synonimów grzechu i wykroczenia. Nie należy ich rozróżniać jako rozwiązania trudnego tekstu. Paweł wywyższa łaskę Bożą, pokazując, jak Bóg obdarzył nią swój lud.

Bóg nie pozwoliłby, aby wróg, grzech, pokonał go. Jego łaska pochłonięła mnóstwo grzechów wznieconych przez prawo. 21, jest to zdanie porównawcze w zdaniu celu.

Nadmiar łaski w wersecie 20 miał na celu ustanowienie królestwa łaski. Panowania grzechu, królestwa sprawiedliwości, królestwa łaski. Jest tu wiele orzeczeń.

Uzurpator, grzech i śmierć zostały zdetronizowane przez prawowitego monarchę, Grace. Tak jak grzech panował ze śmiercią lub poprzez śmierć, grzech i śmierć. Grzech i śmierć przez grzech, werseł 12, sprawowały złe panowanie nad ludzkością.

Możemy być wdzięczni Bogu, że istnieje zdanie „then” w zdaniu porównawczym. Tak więc łaska może panować przez sprawiedliwość ku życiu wiecznemu, przez sprawiedliwość ku życiu wiecznemu, przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. To jest pierwsza wzmianka apostoła o obu Adamach w wersety 20 i 21.

Nie zostawił ich jednak całkowicie w tyle. Po prostu przesunął swoje wyobrażenia, główny cel swoich wyobrażeń, na łaskę Bożą przeciwko grzechowi. Grzech i śmierć, o których mowa w wersety 21 i 22, są skutkami grzechu pierwszego człowieka.

Łaska nie jest oddzielona od Chrystusa, jak pokazuje werseł 21, w opozycji do brzydkiego panowania grzechu i śmierci. Łaska przychodzi na tron, cytuję, przez

sprawiedliwość, blisko cytuję. Paweł pokazuje tutaj, cytuję, że łaska panuje przez dar sprawiedliwości, Cranfield.

Bóg nie mógł po prostu mrugnąć okiem na grzech w Rzymian 5, ani też w rozdziale 3. Jest sprawiedliwym Bogiem, którego łaska zbawia przez sprawiedliwość. Rezultatem panowania łaski jest życie wieczne. To zastępuje śmierć, która była towarzyszką, która towarzyszyła po grzechu.

Poprzez Jezusa Chrystusa, nasz Pan wskazuje, że to przez niego ustanowione i podtrzymywane jest panowanie łaski, Cranfield. Poniższa tabela może pomóc nam zrozumieć porównanie i kontrast Adama i Chrystusa. Oto Adam, a oto Chrystus.

Nagłówki to akt, och, dobry, werdykt Boga i wynik. Wyjaśnię ten wykres i jego konsekwencje, i jest tu prawdziwe błogosławieństwo. Następnie, następny wykład podejmuje poglądy na temat grzechu pierwotnego i jego ocenę.

Akt, czyn Adama w tym fragmencie jest różnie nazywany grzechem, wykroczeniem lub wykroczeniem i nieposłuszeństwem. Podsumowuję. Czyn Adama był aktem grzechu.

Wyrok Boży: jaki wyrok musi wydać święty i sprawiedliwy Bóg w świetle grzechu Adama? Nie ma wątpliwości. Winny, potępiony, potępienie jest wyrokiem. Rezultatem w tym fragmencie jest wyraźnie raz po raz śmierć, śmierć fizyczna i duchowa.

Paweł ma rację. Adam jest typem tego, który ma przyjść. Rzymian 5.14, nazwijmy to C, samym końcem.

Jeśli jedynym czynem Adama był grzech, nieposłuszeństwo lub wykroczenie, czyn Chrystusa w tym fragmencie nazywany jest sprawiedliwością lub posłuszeństwem. Jeden akt sprawiedliwości Chrystusa obala jeden grzech Adama, jeden akt nieposłuszeństwa, jedno wykroczenie lub wykroczenie. Jaki werdykt musi wydać święty i sprawiedliwy Bóg w świetle sprawiedliwości Chrystusa? Jest tylko jeden werdykt, a tym werdyktem jest usprawiedliwienie.

Najpodlejszy grzesznik, który prawdziwie żałuje i wierzy w Jezusa, otrzymuje ten sam werdykt, co każdy inny wierzący w Jezusa. Mówię z szacunkiem. Bóg musi ogłosić sprawiedliwym każdego, kto wierzy w Jezusa.

To nie jest porównanie, nacisk Boga z zewnątrz, zewnętrzny nacisk na Niego, zewnętrzne żądanie. Nie, Bóg raduje się, że może uczcić swego syna, a ponieważ śmierć jego syna była prześlaniem, ponieważ była jednym aktem sprawiedliwości, Rzymian 3.24-26, Rzymian 5.18-19, jest tylko jeden werdykt, jaki sprawiedliwy i

święty Bóg może wydać, i musi go wydać, aby być wiernym sobie i dziełu swego syna. Sprawiedliwy jest werdykt.

Usprawiedliwiony, usprawiedliwienie. Biblijnie rzecz biorąc, potępienie i usprawiedliwienie są dokładnymi przeciwieństwami. Bóg musi potępić grzech Adama, a w Biblii naucza się czegoś takiego jak grzech pierworodny.

Niektórzy tego nie lubią. Cóż, kto powiedział, że muszą lubić wszystko, czego naucza Biblia? Wieczne piekło nie jest czymś, co szczególnie lubimy, ale poddajemy się mu, ponieważ jest nauką świętego słowa Bożego. Podobnie, jeden grzech Adama sprowadził Boży wyrok potępienia na rodzaj ludzki, a jeden akt sprawiedliwości Chrystusa, jego ofiara przebłagalna dla Ojca, przyniósł Boży konieczny wyrok usprawiedliwienia dla każdego, kto wierzy w Jezusa.

Rezultatem, nawet jeśli grzech Adama przyniósł Boży wyrok potępienia, a skutkiem była śmierć, zarówno fizyczna, jak i duchowa, sprawiedliwość Chrystusa wymaga Bożego wyroku usprawiedliwienia, a wynikiem jest życie wieczne dla każdego, kto wierzy w Syna Bożego.

Podsumuję ten wykres ponownie następnym razem. W następnym wykładzie zostaniemy wprowadzeni do prezentacji poglądów na temat grzechu pierworodnego, jego oceny, a na koniec, do niektórych pastoralnych i praktycznych zastosowań w naszym życiu. Dziękuję za wytrwałość w żmudnym wykładzie na temat Rzymian 5:12-19.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o doktrynach człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja numer 16, Grzech Pierworodny, Rzymian 5, wersety 12-19, ciąg dalszy.